

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχεὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀθηρασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκοιμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΡΘΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑωσπερικὸς : Ἑξωσπερικὸς :
 Ἔτησίαι . . . δρ. 8,— Ἔτησίαι φρ. κρ. 10,—
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑωσπερικὸς λεπ. 20. Ἑξαπερικὸς φρ. κρ. 8,20
 Φύλλα κρηγοιούμενον ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστος λεπ. 25 (φρ. 8,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1908

Ἔτος 80ον. — Ἀριθ. 13

Ἡ ὙΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ (Συνέχεια)

ΕΛΕΝΗ : — Ἐννοεῖται ὅτι θὰ σὲ κρατήσουμε ! Ἀπόψε τουλάχιστον σὲ κρατῶ... Καὶ γιὰ νὰ μὲ κάμῃς νὰ ξεχάσω τὴ λότη μου, θὰ μοῦ πῆς ἕνα ὄρατο παραμῦθι... Ἄ, τὸ θέλω, τὸ ἀπατῶ !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Παραμῦθι ;... Τί λέτε, δεσποινίς ;... Ἐνα κορίτσι στὴν ἡλικία σας ;

ΕΛΕΝΗ, θριαμβευτικῶς : — Ὅριστε μας ! Τί σοῦ ἔλεγα πρὶν ; Γιὰ νὰ μοῦ ἀρνηθοῦν μιὰ χάρη, εἶμαι μεγάλη—γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρουν στὸ χορὸ, εἶμαι μικρή. Ὁραῖα τὴ βρήκατε σεῖς ! . . . Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τάκούω πιά αὐτὰ. Θέλω παραμῦθι ! Γρήγορα, νὰ μοῦ πῆς ἕνα παραμῦθι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Μὰ εἶνε τρέλλα ! . . .

ΕΛΕΝΗ : — Ἐνας λόγος παραπάνω : Δὲν χαλοῦν ποτὲ τὰ γαθήρια τῶν τρελλῶν γιὰτὶ γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπᾷ τὸ πόδι της.) Θέλω παραμῦθι ! παραμῦθι ! παραμῦθι !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Μὰ ἄν...

ΕΛΕΝΗ : — Ἐδῶ δὲν ἔχει οὔτε μὰ, οὔτε ἄν, οὔτε γιὰτὶ, οὔτε διότι, οὔτε διάβολο ! Ἐλα ! ἢ παραμῦθι, ἢ κλαίω ! (Γέλλει.)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Προτιμῶ αὐτὰ τὰ κλάματα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Λοιπὸν, ἐπιμένετε ;

ΕΛΕΝΗ : — Πολύ, πάρα πολύ, ὅσο γίνεται πολύ. Καὶ ποῖο παραμῦθι θὰ μοῦ πῆς ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Ποῖο παραμῦθι ;... Ὅτι προτιμοῦσα νὰ γυρίσω στὴν κἀμὰρά μου...

ΕΛΕΝΗ : — Δὲν εἶσαι πολὺ γενναία...



«Ἡ παραμῦθι, ἢ κλαίω !» (Σελ. 97)

Ἐλα λοιπὸν... ἀποφάσιζε !... Μὰ ξερεῖς, θέλω κάτι τι τρομακτικὸ, μαῦρο, διαβολικὸ, ποῦ νὰ μᾶς τρομάξῃ καὶ τὲς δυό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Παιδί !

ΕΛΕΝΗ : — Παιδί ; πολὺ καλὰ ! Νὰ μὲ μεταχειρισθῆς λοιπὸν σὰν παιδί. Τί λένε στὰ παιδιά ; Παραμῦθια !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Ἄς εἶνε... Θυμᾶστε τὴν «Ἑπηρετρία τοῦ Διαβόλου» ;

ΕΛΕΝΗ, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ἀπὸ χαρὰν : — Ὁχι... Ἄ, τί ὄρατο ποῦ θὰ εἶνε ! Ὁ Διάβολος ! Ἀπὸ τὴν ἀνατριχιάζει ἢ πλάτη μου ! . . . (Κάθεται εἰς τὴν πολυθρόναν, διὰ νὰνοῦση καλά.)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, διηγουμένη : — Λοιπὸν, μιὰ φορὰ κ' ἔγαν καιρὸ — μέρα ἦταν ; νύκτα ἦταν ; δὲν λέει τὸ παραμῦθι, — ὁ Βασιλεὺς τῆς Κόλασης ἀνεκάλυψε, ἐκεῖ ποῦ ἔκανε τοὺς λογαριασμοὺς του, — γιὰτὶ σὰν διάβολος εἶνε φιλάργυρος, φυσικά, — ὅτι ἡ ὑπηρετριά του τὸν ἔκλεβε ἔστὰ ψόνια...

ΕΛΕΝΗ : — Δὲν σοῦ μοιαζε, πιστέω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Ἄι ἄν μὲ διακόπτετε, παῦω. Ποῦ ἐμείναμε λοιπὸν ;

ΕΛΕΝΗ, γρήγορα-γρήγορα : — Ὁχι, ὄχι, ὄχι, σωμαίνω, σωμαίνω, οὔτε λέξι πιά, τίποτα, τίποτα, τίποτα... ἔστὰ ψόνια.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Ἄ, ναί.

Τότε τὸν ἐπίασε ἕνας θυμὸς . . . κατὰκόκκιος, καὶ μ' ἕνα φοβερὸ διαβολικὸ γρόθο, ἔδωσε μιὰ καὶ ἔσπατε κομμάτια ἄλλα τὰ πιστικά. (Τὴν ἰδίαν στιγμὴν διαβολικῶς θόρυβος εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον. Σπάξουν πιάτα. Ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Κατερίνα σηκώνονται μὲ κραυγὴν τρόμου, καὶ σφίγγονται ἢ μιὰ κοινὰ εἰς τὴν ἄλλην, κρούπουν τὸ πρόσωπον... Γίνεται σιωπὴ... Μετ' ὀλίγον ἀντιχεῖ παρατεταμένον μισοῦλισμα... Νέα κραυγὴ τρόμου... Πιπινοῦν καὶ αἱ δύο εἰς τὴν ἰδίαν πολυθρόναν. Πάλιν γίνεται σιωπὴ.) Ἄκούσατε ;

ΕΛΕΝΗ, μὲ σβυσμένην φωνὴν : — Ναί... μὴν εἶνε ;...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δμοικῶς : — Ποῖός ;

ΕΛΕΝΗ : — Ὁ Διάβολος ;... Ἐίρετε, καμμιὰ φορὰ παίρνει μορφή γάτας... μεγάλης μαύρης γάτας ποῦ νιζουρίζει. (Μισοῦλισματα ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον.) Ἄ, μάνα μου !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, πίπινοσα ἀπὸ τὴν πολυθρόναν : — Μνήσθητί μου, Κύριε !

(Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ τρόμος τῶν ὑποχωρεῖ. Σηκόνονται, ἡσυχάζουν κάπως καὶ λαμβάνουν τὸ θάρρος νὰ κυττάξουν γύρω τῶν, εἰς τὸ δεομάτιον.)

ΕΛΕΝΗ : — Καλὴ μου Κατερίνα, πήγαίς νὰ ἰδῆς, ἐσὺ ποῦ εἶσαι γενναία !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ : — Γενναία... ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον κίνδυνος... Ἄς εἶνε, θὰ πάγω... πηγαίνω νὰ ἰδῶ. (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν μὲ κομμοκὸς δισταγμοῦς.) Πηγαίνω, ναί, ἀλλὰ νὰ προσεύχεσθε γιὰ μένα ὅσο θὰ λείπω... καὶ ἄν δὲν ξαναγυρίσω...



«Ἀκροάζεται παρὰ τὴν θύραν...» (Σελ. 98, στ. α')

ΕΛΕΝΗ, ώδοῦσα τὴν Κατερίνα: — Μὰ πῆγαινε λοιπὸν νὰ ἰδῆς ἂν ἔφυγε! ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ἐξερχόμενη: — Παναγία δέσποινα, Θεοτόκε, ὑπερευλογημένη, εὐπλαχίσιου τὴν δούλην σου!..

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ἡ Ἐλένη μόνη, κάθεται καὶ ζαρώνει πλησίον τῆς ἐστίας, μὴ τολμῶσα νὰ κάμῃ τὸ παραμυθῶν κίνημα. Ἐξαφνα ἀκούεται ἔξωθεν ἡ Κατερίνα φωνάζουσα.)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Παληόγατε!... Ψίε! Ψίε!... Νὰ χαθῆς! (Ἡ Ἐλένη σηκώνεται, ἀκροάζεται παρὰ τὴν θύραν καὶ συνέχεται). Ἄφησε γρήγορα τὸ κρέας, καὶ δὲν εἶνε γιὰ τὰ μωτρά σου! Παληόγατε!

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, εἰσέρχεται γελῶσα: — Ἄ, κυρία Ἐλένη, ἂν ἔξερτε!... Τί ἀστείο! Ἐκεῖνος ὁ παληόγατος, ὁ Μουντζούρης, μὰς ἐτρέμαξε ἔτσι. Φαντασθῆτε ὅτι ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα μου τὸν εἶχα κλείσει μέσα στὸ ντουλάπι, ὅπου ὁ καλὸς σου γιὰ νὰ διασκεδάσῃ βέβαια τὴν πληξί του, ἀρπαξὲ ἕνα κομμάτι κρέας, ἀφοῦ ἔρριξε πρῶτα δλοκλήρη στήλη ἀπὸ πιάντα.

ΕΛΕΝΗ: — Αὐτὸς λοιπὸς ἦταν ὁ διάβολος καὶ ἡ αἰτία τῶν διαβολικῶν ὀργῶν;.. Νὰ χαθῆ τὸ τέρας!... Ἄς ἡσυχάσουμε τώρα καὶ ἂς ἐξακολουθήσουμε τὸ παραμυθί μας!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Τὸ παραμυθί;!.. Ὑστερ' ἀπὸ τόσα... παθήματα, δὲν ἐγιατρευθῆκατε ἀκόμη ἀπὸ τὴ μανία σας;

ΕΛΕΝΗ: — Καθόλου, καθόλου! Ἀπειναντίας μάλιστα τώρα μ' ἔπιασε μεγαλήτερη. Λοιπὸν, τί ἔκαμε ὕστερα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ποίος; ὁ Μουντζούρης; ΕΛΕΝΗ: — Ὅχι, καλέ! ὁ Μεριστοφελῆς, ὁ Σταναῖος, ὁ Ἐωσφόρος, ὁ Διάβολος ἐπιτέλους! Ἔλα, λέγε, εἰδεμὴ κλαίω!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, καθήμενη: — Ἐπιμένετε; Λοιπὸν, ὁ Διάβολος ἐξέθῆκε ἀφοῦ ἔσπασε τὰ πιαντικά του. (Ἀνατριχίλλουσα καὶ αἰ δύο ἐνθουμούμενα τὰ ὄρημα, καὶ φοβούμενα μὴ ἐπαναληφθοῦν, ἀκροῶνται... Βραχεία, σιωπή.) Τίποτε... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ ἐκρυφε, ὅσω καλλίτερα μπορούσε, τὰ μικρά του κερατάκια μέσα στὸ καπέλλο του μὲ τὰ κόκκινα πετρά, τὰ μακρόνυχτα πόδια του μέσα σὲ κόκκινα κομψὰ γοβάκια καὶ τὸ ὄλομαυρο τριχωτὸ κορμί του εἶ ἕνα πλατὺ κατακόκκινο μανδύα, ἀνέβηκε νὰ κάμῃ ἕνα γῦρο στὴ γῆ, γιὰ νὰνακαλύψῃ αὐτὸ τὸ σπάνιο πρᾶγμα, τὴν ἄσπρη μύγα, ποῦ τὴν λέγουσιν ἀκαλὴ ὑπερήτρια... Ἐπῆγε ἐδῶ, ἐπῆγε ἐκεῖ, καὶ καταστάλαξε ἐστὴν Ἄνδρο. Ἐκεῖ τέλος πάντων κατάρθωσε νὰ βρῆ μιά χωριατοπούλα, ποῦ τοῦ

ἄρρασε. Ἐφέρετε, κυρία Ἐλένη, ἡ Ἄνδριώτισσα ἔχουν φῆμη...

ΕΛΕΝΗ: — Καὶ σὺ Ἄνδριώτισσα δὲν εἶσαι; Ἐπειτα συνέχεται) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ G. Galland)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ



Ἀγαπητοί μου, ΑΡΔΙΑ δὲν μοῦ κάμνει ν' ἀποχωρισθῶ αὐτὸ τὸ ὄραϊον βιβλίον ποῦ ἔχω ἀκόμη εἰς τὸ τραπέζι μου καὶ διὰ τὸ ὅποσον πολλὰ σὰς εἶπα προχθές...

Καὶ ὁ ἀδελφός του τῷ ἀπήντησε: — Πῶς ἠμπούρετε νὰ υποθέσετε ὅτι ἀντὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸν Δαμιανού, σὲ ὀδηγῶ εἰς διασκεδαστικὴν ἐκδρομὴν; Ἀκολουθεῖ, ἄκουε, βλέπε καὶ σιάπα. Ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸ Σταμποῦλ καὶ ἤρχισαν τὴν πεζοπορίαν. Εἰς τὸν μικρὸν ξενιτευμένον ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἐφάνη ἀτέλειωτος... αἱ σουβλεραὶ πέτραι τῶν κλιδοριμῶν ἐπλήγυναν τὰς ἀσυνηθίστους πτέρνας τοῦ ἤρχισεν ν' ἀπογοητεύεται κάπως καὶ νὰ ἐνθυμηταί τοὺς λόγους τῆς μητρός του, ἡ ὁποία τῷ ἔλεγεν ὅτι, καλομαθημένος καὶ χαϊδεμένος ὅπως ἦτο, μὲ δυσκολίαν θὰ τὰ ἐκατάφερνεν εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλαι ἀπογοητεύσεις τὸν ἐπερίμεναν. Ὁ Γεώργιος τὸν ἐπῆγεν εἰς τοῦ Δαμιανού, τὸν ἄφισεν ἐκεῖ μετὰ τὰς συστάσεις, καὶ ἔφυγεν εὐθὺς ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐργασίαν του. Μόνος! Ὁ Δαμιανὸς τὸν ὑπέβλεπεν εἰς μικρὰν δοκιμασίαν καὶ τὸν παρέδωκεν ὡς τρίτον ἀγραμματοῦτον εἰς τὸν πρῶτον γραμματικὸν τοῦ καταστήματος Ρουκάνην. Καὶ εὐθὺς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἤρχισεν ἡ ἐργασία. Τοῦ ἔδωσαν νάντιγράφη εἰς τὸ «Ἀντίγραφον Ἐπιστολῶν» — τότε δὲν ἐγνωρίζον τὴν σήμερον ἐν χρῆσιν «ἀπέσσαν» — μίαν ἐμπορικὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅσην ἐστρουφίην καὶ μακροσελεῖν, ὡστε ἕως νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, ἐκτύπησε κηθὸλα μεσημέρι. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἐπεινάσεν, καὶ ἠρώτησε τὸν συνάδελφόν του ποῦ γευματίζουσαν.

παραλαβὸν τὸν ρουχισμόν του καὶ 100 φλωρία τουρκικά, ὡς πρῶτα ἔξοδα συντηρήσεως, ἐπεβιβάσθη τοῦ Ἀυστριακοῦ καὶ ἀπῆλθε διὰ Συμῆνης εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Τὸ ταξίδι του, ὡς ὅλα τὰ πρῶτα ταξείδια, τῷ ἐφάνη εὐχάριστον καὶ διασκεστικόν. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπῆγε νὰ τὸν ξεμπαρκάσῃ ὁ ἀδελφός του Γεώργιος, τὸν ὅποσον ὑπεραγαποῦσε καὶ μετὰ μεγάλῃς του χαρᾶς ἐπανέδλεπεν. Ἀπεβιβάσθησαν πρῶτ' εἰς τὸν Γαλατῶν καὶ μετέβησαν πρῶτα-πρῶτ' εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γέροντος Ἀπαλῦρα, συγγενοῦς των, ὅπου εἰργάζετο ὁ Γεώργιος. Ἄλλ' ὁ Ἀνδρέας ἦτο προωρισμένος διὰ τὸ γραφεῖον τοῦ Δαμιανού, τὸ ὅποσον εὐρίσκετο μακρὰν, εἰς τὸ Σταμποῦλ, καὶ διὰ τὸ ὅποσον ἀμέσως ἐξεκίνησαν. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, μὴ ἔχων ἀκόμη ἰδέαν τῶν ἀποστάσεων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν μέσων συγκοινωνίας, ὅταν εἶδε τὸν ἀδελφόν του νὰ παίρῃ ἀκάτιον, τῷ εἶπε: — Μὰ ἄφισε τὰς ἐκδρομὰς σήμερ' ἀνυπομονῶ νὰ γνωρίσω ἀμέσως τὸν προεστώμενόν μου.

Καὶ ὁ ἀδελφός του τῷ ἀπήντησε: — Πῶς ἠμπούρετε νὰ υποθέσετε ὅτι ἀντὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸν Δαμιανού, σὲ ὀδηγῶ εἰς διασκεδαστικὴν ἐκδρομὴν; Ἀκολουθεῖ, ἄκουε, βλέπε καὶ σιάπα. Ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸ Σταμποῦλ καὶ ἤρχισαν τὴν πεζοπορίαν. Εἰς τὸν μικρὸν ξενιτευμένον ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἐφάνη ἀτέλειωτος... αἱ σουβλεραὶ πέτραι τῶν κλιδοριμῶν ἐπλήγυναν τὰς ἀσυνηθίστους πτέρνας τοῦ ἤρχισεν ν' ἀπογοητεύεται κάπως καὶ νὰ ἐνθυμηταί τοὺς λόγους τῆς μητρός του, ἡ ὁποία τῷ ἔλεγεν ὅτι, καλομαθημένος καὶ χαϊδεμένος ὅπως ἦτο, μὲ δυσκολίαν θὰ τὰ ἐκατάφερνεν εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλαι ἀπογοητεύσεις τὸν ἐπερίμεναν. Ὁ Γεώργιος τὸν ἐπῆγεν εἰς τοῦ Δαμιανού, τὸν ἄφισεν ἐκεῖ μετὰ τὰς συστάσεις, καὶ ἔφυγεν εὐθὺς ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐργασίαν του. Μόνος! Ὁ Δαμιανὸς τὸν ὑπέβλεπεν εἰς μικρὰν δοκιμασίαν καὶ τὸν παρέδωκεν ὡς τρίτον ἀγραμματοῦτον εἰς τὸν πρῶτον γραμματικὸν τοῦ καταστήματος Ρουκάνην. Καὶ εὐθὺς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἤρχισεν ἡ ἐργασία. Τοῦ ἔδωσαν νάντιγράφη εἰς τὸ «Ἀντίγραφον Ἐπιστολῶν» — τότε δὲν ἐγνωρίζον τὴν σήμερον ἐν χρῆσιν «ἀπέσσαν» — μίαν ἐμπορικὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅσην ἐστρουφίην καὶ μακροσελεῖν, ὡστε ἕως νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, ἐκτύπησε κηθὸλα μεσημέρι. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἐπεινάσεν, καὶ ἠρώτησε τὸν συνάδελφόν του ποῦ γευματίζουσαν.

πῆρε πλήρη, ἀένθυμηθέντος τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ τὰ προγεμάτ' αὐτοῦ ἐξ ὅποια συχνότατα, διὰ τὸ παιδί προκάντων, περιεῖχον καὶ κανένα φαγητὸν εὐγευστον καὶ ἁπαρρὸν, καθὼς καὶ τὴν γρίφιαν του, ὁσάκις τὸ οἰκογενειακὸν μενού δὲν ἦτο τῆς ὀρέξεώς του...

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένα ξενοδοχεῖον; ἠρώτησε τὸν συνάδελφόν του.

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε καὶ μὲ κάποιαν εἰρωνεῖαν τῷ ἀπεκρίθη!

— Ἐδῶ καὶ οἱ προεστώμενοι ἀκόμη ἐπὶ κοδὸς προγευματίζουσι λιτότατα, καὶ μόνον τὸ βράδυ γίνεται τὸ τακτικὸν γεῦμα.

Τὶ νὰ κάμῃ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας! Ἐφαγεν ὅπως-ὅπως εἰς τὸ μπακάλικο καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, περιμένων τὸ «τακτικὸν γεῦμα» τοῦ βραδύου, ἀλλὰ ἀκατηφῆς καὶ ἀποθεραρῆ-μένον... Ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ὡς οἰκότροφος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ρουκάνην, τοῦ προεστωμένου του, προσωρινῶς, διότι ἡ οἰκογένεια τοῦ Δαμιανού κατοικοῦσεν ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχὴν. Καὶ ἅμα ἐκλείσει τὸ κατάστημα, νέα ἐκδρομὴ πάλιν ὡς τὸ Φανάρι, ὅπου εὐρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ Ρουκάνην. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν ἐγκάρδιος μὲν ὑποδοχὴ, ἀλλὰ «τακτικὸν γεῦμα» καθὲ ἄλλο παρὰ ἀρχοντικόν: Σοῦπα ρύζι «νεομολυβισμένη», κρέας κοκκινιστὸν μὲ ντομάτες (τὸ ἴδιον βραστὸν κρέας εἶχε κοκκινισθῆ,) καὶ ὀλίγα σταφύλια ὡς ἐπιδόρπιον. Τίποτε ἄλλο! Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας σάμπαν δὲν ἔτρωγε, ντομάτες δὲν τοῦ ἄρρασαν, καὶ οὕτω περιορίσθη εἰς ὀλίγον κρέας καὶ ὀλίγα σταφύλια. Ἐσκέπτετο δὲ ἐνθ' ἑτέρωθεν.

— Ἄχ καίμενο τραπέζι, ποῦ εἶσαι! Ἄχ καίμενη μητέρα, πῶσο δίκιο εἶχες! Καὶ δὲν ἔδλεπε τὴν ὄραν ποτε νὰποχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ... νὰ κλαύσῃ.

Εὐτυχῶς αὐτὸ ἐγένεν ἑνωρίς. Τὴν 10ῃ ὄραν ἐκαλονυκτίσθησαν καὶ καθεὶς ἀπεσῶρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας εὐρέθη μόνος. Καὶ πρὶν πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι του, καὶ ἀφοῦ ἔπεσε, πρῶτα «ἐκλαυσε πικρῶς» καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμήθη.

Μάλιστα! Ὁ Ἀνδρέας Συγγρός, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς διαμονῆς του ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐπερίμενε τόσω λαμπρὸν στάδιον καὶ τόσω θαυμαστὴ ἐπιτυχία, τὴν πρώτην του ἡμέραν τὴν ἐτελείωσε μ' ἕνα ἀπέραντον ὄρηγον!

Μικροὶ μου ξενιτευμένοι, ὅσοι ἐκλαύσατε καὶ σὲ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ξενιτειᾶς σας — καὶ τὴν δευτέραν ἰσως, καὶ τὴν τρίτην, — ἐνθυμηθέντες τὸ σκίτακι σας, τὴν μητερούλα σας, τὴν καμαρούλα σας, τὰ χάδια σας, τὸ τραπέζι σας, — παρηγορηθῆτε!... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑ ΤΑ ΓΥΝΗ ΑΠΟΡΩΠΟΣ (ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΚΙΕΝΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΡΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ὁραϊά! κ' ἐμένα μ' ἄφισε ἔτσι!..

— Γιὰ τὰ παπούτσια σου θέλεις νὰ πῆς; Μὰ τί ὑποχρέωσι ἔχει νὰ λουστράρῃ ξένα παπούτσια;

— Μάλιστα, ἔχει ὑποχρέωσι.

— Τὸν πληρώνεις;

— Γι' αὐτὸ τὸν ἐπῆραμε.

— Ἐσὺ τὰν ἐπῆρες;

— Ὅχι, ὁ θεὸς μου.

— Τότε λοιπὸν τοῦ θεοῦ σου τὰ παπούτσια χρεώσεται νὰ λουστράρῃ. Ὁ θεὸς σου ὁμως δὲν ἔχει ἀνάγκη, τὰ κάνει ὅλα μοναχὸς του. Ποτὲ δὲ γυρεύει βοήθεια ἀπὸ κανένα.

— Σηκώθηκε;

— Ποίος; ὁ θεὸς σου; Πρῶτ-πρῶτ!..

Μὰς ἀποχαίρετ' εἰς καὶ ἔφυγε.

— Γιὰ ποῦ;

— Μήπως ξέρουμε;

— Πότε θὰ γυρίσῃ;

— Ρώτησε τὸν ἄνδρα μου... Ἰσως καὶ τὸν χειμῶνα.

— Πῶς; Τὸν χειμῶνα;! Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ ψάλλεις;

— Δὲν εἶμαι ψάλλτης ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ ψέλω τροπάρια. Ὅριστ' ἐκεῖ, αὐθάδειξ!

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ὁ Σάσας ἠναγκάσθη νὰ βουρτίσῃ τὰ φορέματά του καὶ νὰ καθάρσῃ τὰ ὑποδήματά του. Ἐπειτα ἐπῆγε νὰ νιφθῆ. Μία στάμνα ἦτο κρεμασμένη εἰς τὸν τοίχον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἄδεια, ὁ Σάσας ἐξῆλθε πάλιν εἰς τὸ κεφαλόσκαλο.

— Ἐ, κυρά!

— Τί εἶνε πάλι;

— Φέρε μου νερό.

— Ἄν διψᾷς, κατέβα νὰ σοῦ δώσω.

— Καλέ, γιὰ νὰ πλυθῶ...

— Τότε πῆγαινε νὰ πάρῃς.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Στὸ ποτάμι ἔχει ὅσο θέλεις. Πάρε τὸν κουβᾶ καὶ βγάλε.

Ὁ Σάσας ἐπροτίμησε νὰ πλυθῆ μὲ κολώνιαν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἄνδρας σου;

— Δουλεύει. Πριονίζει ξύλα. Δὲν εἶνε μακριά. Νὰ τὸ μονοπάτι.

Ὁ Σάσας ἠκολούθησε τὸν δρόμον ποῦ τοῦ ἔδειξαν. Ποῦ νὰ ἐπῆγε ὁ θεὸς του; ἐσυλλογιζέτο. Βεβαίως θὰ ἐπέστρεφε τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀλιγοῦρος αὐτῆ ἀπουσία τῷ ἐστοιχίζε. Φαντασθῆτε, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὰ κάμνῃ μόνος του ὅλα!... Προθύμως θὰ ἔδιδεν ὅσα χρήματα τοῦ ἐζητούσαν, ἀλλ' εἰς τὴν προσφοράν του ἡ χωρικὴ τῷ ἀπεκρίθη: — Δὲν εἶμαι ζητιάννα καὶ δὲν ἔχω

ἀνάγκη ἀπὸ λεπτά. Σ' ὅλο τὸ χωριὸ δὲν θὰ εὔρης κανένα πρόθυμον νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ μὲ πληρωμὴ. Κανεὶς ἐδῶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε.

Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν χωρικόν, ὁ ὅποτος βοηθούμενος ἀπὸ τὸν υἱόν του, ἐπριόνιζεν ἕνα πελώριον κορμὸν.

— Καλημέρα, Ἀλέξανδρε Ἀλεξανδρόβιτς!

(Σάσας ρωσικὰ εἶνε τὸ χαϊδευτικὸν τοῦ Ἀλέξανδρος.)

— Καλημέρα, Πάρφιν.

— Ἄν δὲν σὰ περάξῃ, λέγα με Πάρφιν Σίλιτς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐστὶν ἡλικία μου ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ πατιῇ νὰ τὸν φωνάζουν καὶ μὲ τὸ ἐπίθετό του. Ἀλλὰ ἂς εἶνε, τὸ κάτω-κάτω δὲν μὲ νοιάζει πῶς θὰ μὲ πῆς.

— Ἦλθα νὰ σὲ ρωτήσω ποῦ ἐπῆγε ὁ θεὸς σου.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπε;

— Ὅχι.

— Καὶ θὰ τάλεγε σὲ μὰς; Ἐχει, βλέπεις, τίς δουλειές του ὁ ἄνθρωπος.

— Τί ὄρα θὰ γυρίσῃ;

— Ὁ Πάρφιν Σίλιτς ἐσταμάτησε τὸν πριόνά του.

— Τί ὄρα;... Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτό; Ὁ θεὸς σου δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ καλὸ χειμῶνα, καὶ ἴσως-ἴσως καλὴ ἀνοιξί.

Ὁ Σάσας ὠχρίασε.

— Τί; τὸν χειμῶνα; Μὰ γιατί μὲ τρομάζετε ἔτσι ὅλοι σας;

— Δὲν ἔχουμε καμμιά ὄρεξι νὰ σὲ τρομάξουμε, παιδί μου. Ὁ θεὸς σου μόνον μὰς εἶπε: «Ἄν δὲν γυρίσῃ τὸ χειμῶνα, θὰ βιάσουμε μαζί τ' αὐτὰ τῆς Λαμπρῆς!»

— Κ' ἐγὼ... πῶς θὰ μωρέσω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ;

— Δὲν ξέρω... Μὰς εἶπε: «Νὰ περιποιηθῆτε τὸν ἀνεψιὸ μου. Θὰ μείνῃ μαζί σας.»

— Μὰ τίς μου τὴν ἀλήθεια, Πάρφιν Σίλιτς, ποῦ εἶνε ὁ θεὸς μου;

— Δὲν λέγω ποτεῖ μου ψέματα ἐγὼ, γιατί δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ πάω στὴν κάλασι.

— Τότε... ποῦ μωρεῖ κανεὶς νὰ νοικιάσῃ ἄλογα;

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Ὅχι δά!... Ἄκουσε, παιδί μου, ἐδῶ-πέρα ἄλογα δὲ νοικιάζουν. Πεζὸς πάλι δὲν μωρεῖς νὰ γυρίσῃς, γιατί θὰ ξεψυχοῦσε στίς στέπες.

Ὁ Σάσας εὐρίσκετο εἰς ἀπόγνωσιν.

Ἀπεμακρόνθη ὀλίγον, ἐτρέψῃ διὰ νὰ μὴ βλέπουν τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Διόθημα οἴκου καὶ τρυφερότητος ἐζωγραφῆθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος χωρικοῦ.

«Θὰ τοῦ εἶνε πολὺ βαρὺ τοῦ καίμε-

νου του παιδιού—εσυλλογίσθη,—άλλα πρώτα ο Θεός, θά τον κάμουμε άνθρωπο. Θάταν πολύ χειρότερο γι' αυτόν αν έμενε 'ς δλη του τή ζωή έτσι, άνίκανος γιά τ' παραμικρό!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η πρώτη εργασία

Ο Βάσκιος κατεγίνετο εις σπουδαίαν εργασίαν. Ήπιανε πουλιά.

Είχεν επινοήση ένα δίχτυ, τ' όποιον δέν έσπαζε ούτε τ' πτερά ούτε τ' πόδια τών πουλιών. Τήν ήμέραν εκείνην, αφού έτελείωσε την βιοποριστικήν νά 'πούμε εργασίαν του, έτρόπωσε εις τ' δάσος. Ήθελε νά γνωρίση όλα τ' μέρη όπου είχε φράουλες, ή όπου ήμπορούσε κανείς νά εύρη μανιτάρια και φωλιές. Άνεβασμένος εις ένα δένδρον εξερευνούσε την περιοχήν κ' έσφύριζε σαν κότσοφας. Από πάνω ένα γαύγισμα τού απεκριθη. (Έπιεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΓΡΑΜΜΑ

(ΜΙΣΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Η κυρία Γιοχάουζεν είνε γυνή μάλλον άσχημάντος, Γερμανίς μέχρι μυελού όστέων, περιφρονούσα βαθύτατα τ' σλαυϊκόν στοιχείον και φερομένη άλαζονικώς προς πάντα Σλαυόν. Άλλ' ή άριστοκρατία της Ρίγας την δέχεται με άνοικτάς άγκάλας, και τούτο υποθάλλπει τ' ματαιόδοξα ένστικτα της Γερμανίδος.

Εκ τούτου συνάγεται, ότι ή οικογένεια Γιοχάουζεν κατείχε πρώτην θέσιν εις την άνωτέραν άστυκην κοινωνίαν της Ρίγας, και πρώτην θέσιν επίσης μεταξύ τού χρηματιστικού κόσμου τών Βαλτικών Έπαρχιών. Η πίστις της Τραπεζής Γιοχάουζεν ήτο άπερίοριστος έτύγγανε πάσης υποστηρίξεως εκ μέρους τών άλλων Τραπεζών, και ίδια της Ρωσικής Έμπορικης Τραπεζής και της Έθνικης Τραπεζής της Πετρούπολεως, οι δε άδελφοί Γιοχάουζεν έλογαριάζοντο ήδη με περιουσίαν πολλών εκατομμυρίων.

Ο Φράγκ Γιοχάουζεν ήτο μέλος τού Δημοτικού Συμβουλίου της πόλεως και εκ τών σημαντικωτέρων, διότι υπεστήριζε πάντοτε μετά φανατισμού τ' προνόμια της τάξεώς του. Έθαυμάζετο ως ό γνησιώτερος αντιπρόσωπος τών ιδεών, τών έρριζωμένων εις τ' ό



«Άπέσπασε τ' φύλλον και τ' έδωσεν...» (Σελ. 93, στ. γ')

πνεύμα τών άνωτέρων κοινωνικών στρωμάτων υπό της εποχής της κατακτήσεως. Τόν ήγγιζαν άρα και τόν έπλήγωναν προσωπικώς αι τάσεις της κυβερνήσεως προς εκρωσισμόν τών Γερμανών της πατρίδος του.

Διοικητής τών Βαλτικών Έπαρχιών ήτο τότε ό στρατηγός Γόρκος. Άνήρ μεγάλης εύφυίας, κατανοών τ' δυσχερές της άποστολής του, συνετώτατος εις τās σχέσεις του προς τόν γερμανικόν πληθυσμόν, ειργάζετο δια τόν θρίαμβον να εΐσλαυϊκού στοιχείου, προσπαθών να εΐσασαγάγ' τās μεταρρυθμίσεις εις τ' πολιτικά ήθη, χωρίς να μεταχειρίζεται βίαια μέσα. Ήτο άκαμπτος, αλλά δίκαιος, και άπεσιρέφετο κάθε μέσον, τ' όποιον ήδύνατο να έπιφέρ' ρηξιν.

Διευθυντής της Άστυνομίας ήτο ό συνταγματάρχης Ραγκενώφ, φανατικός Ρώσος, όλιγώτερον επιδέξιος τού προισταμένου του και προδιατεθειμένος να θεωρη ή ως έχθρον πάντα κάτοικον της Λιβονίας, της Έσθονίας ή της Κουρλάνδης μη θηλάσαντα γάλα σλαυϊκόν. Πεντηκοντούτης περίου, ήτο άνήρ τολμηρός, άποφασιστικός, άδάμκστος άστυνομικός μη υποχωρών πρό ούδενός, και τόν όποιον ό διοικητής μόνον εδάμαζε μετά κόπου. Έάν άφίνετο ελεύθερος ήτο ικανός να συντρέψη ούνοδήποτε εμπόδιον

διά νά φθάση εις τόν σκοπόν του. Άλλ' εις τόν σκοπόν του φθάνει κανείς άσφαλέστερον, όχι συντρέβων, αλλά υπερκάμπων τ' εμπόδια...

Όχι άνευ λόγου επιμένομεν εις τόν χαρακτηρισμόν τών προσώπων τούτων. Έάν δέν είνε από τ' κυριώτερα πρόσωπα, λαμβάνουν όμως ενεργόν μέρος εις τ' δικαστικόν αυτό δράμα, εις τ' όποιον τ' πολιτικά πάθη και αι εθνικαι άντιζηλαιο άνεμίχθησαν, δια νά τ' καταστήσουν πολύκροτον και επί μακρόν άλησμόνητον.

Μετά τόν συνταγματάρχην Ραγκενώφ, την προσοχήν μας έλκυει ό ταγματάρχης Βέρντερ, ό άμεσος τού πρώτου ύφισταμένος, ως άστυνομικός ύποδιευθυντής. Ο ταγματάρχης είνε γνησίας γερμανικής καταγωγής και εις την έξάσκησιν τών καθηκόντων του χαρίζεται μάλλον εις τούς Γερμανούς, όπως ό προϊστάμενός του εις τούς Σλαυούς. Τούς πρώτους δηλαδή τούς καταδιώκει δραστηρίως, τούς δευτέρους με κάποιαν νωθρότητα. Και παρά την διαφοράν τών βαθμών, θά επήρχετο πολλάκις ρηξίς μεταξύ τών δύο τούτων άνωτέρων αξιωματικών, εάν δέν επενέβαινεν ό στρατηγός Γόρκος.

Πρέπει να προσθέσωμεν εις ταύτα, ότι ό ταγματάρχης Βέρντερ έδοθηέτο σπουδαίως υπό τού ένομοτάρχου Έκ, τόν όποιον έγνωρίσαμεν εις την άρχην της παρουσίας διηγήσεως, καταδιώκοντα τόν δραπέτην της Σιδηρίας. Ούτος δέν είχε ανάγκην ένθαρρύνσεως δια νά κάμνη τ' καθήκόν του εις τās υποθέσεις, τās όποιας τ' ένεπιστεύοντο, και μάλιστα παραπάνω από τ' καθήκόν του, όσάντις έπρόκειτο να καταδιώξη κανένα Σλαυόν. Εκτός τούτου εξετιμάτο πολύ και από τούς άδελφούς Γιοχάουζεν, εις τούς όποιους είχε προσφέρ' προσωπικώς τινας εκδουλεύσεις, —γενναίως άλλως τε άνταμιφθεΐσας εις την θυρίδα τού ταμείου της Τραπεζής.

Τώρα τ' πάντα μās είνε γνωστά. Βλέπομεν επί τίνος πεδίου θά συναντηθούν οι άντίπαλοι κατά τās προσεχείς δημοτικας εκλογάς, τού μόν Φράγκ Γιοχάουζεν άποφασισμένου να μη παραχωρήση την θέσιν του, τού δε Δημητρίου Νικολέφ άκουσίως εξωθουμένου εις ύποψηρίτητα υπό τών ρωσικών αρχών και υπό της λαϊκής τάξεως, της όποιας δια νέου νόμου θά επεξετείνοντο τ' εκλογικά δικαιώματα.

Ότι ό άπλοός εκείνος καθη-

γητής, ό άνευ έδρας, άνευ περιουσίας, άνευ θέσεως κοινωνικής, καθήρχετο εις τόν άγώνα εναντίον τού ισχυρού τραπεζίτου, τού αντιπροσώπου της άνωτέρας άστυκης τάξεως και της υπερηφάνου άριστοκρατίας, ήτο ήδη σύμπτωμα τ' όποιον ιδιαίτέρως παρετήρουν οι εξυδερκείς. Δέν εσήμαινε άρά γε ότι, εις προσεχές μέλλον, θά μετεβάλλοντο οι πολιτικοί όροι, εις τās επαρχίας εκείνας, επί ζημία τών νεομμένων σήμεραν την δημοτικήν εξουσίαν;

Οι άδελφοί Γιοχάουζεν εν τούτοις ήλπιον να καταπολεμήσουν άποτελεσματικώς τόν νέον πολιτικόν αντίπαλον. Δέν τούς έτρόμαζεν ή άρτιγέννητος δημοτικότης τού Δημητρίου Νικολέφ, την όποιαν θά κατέπνιγαν εις τ' σπάργανα. Έντός εξ έβδομάδων, δέν θά ήτο ίσως δυνατόν να δοθ' ούτε καν ύποψηρίτης εις τόν καθηγητήν, ό όποιος θά συνελαμβάνετο ως χρεωκόπος, θά έφυλακίζετο και θά εύρίσκετο αίφνης κατεστραμμένος...

Δέν έλημονήθη βέβαια: μετά δύο μηνάς, την 15 Ιουνίου, έλγη τ' τελευταίον γραμματίον, τ' όποιον είχαν υπογράψη ό Δημήτριος Νικολέφ, αναλαμβάνων τ' χρέη τού πατρός του. Και τ' γραμμάτιον τούτο, τ' όποιον κατείχον οι άδελφοί Γιοχάουζεν, άντεπροσώπευε ποσόν δεκαοκτώ χιλιάδων ρουβλιών, ύπέρογκον δια τίν πτωχόν καθηγητήν τών μαθηματικών. Θά ήτο εις θέσιν να τ' πληρώση; Οι άδελφοί Γιοχάουζεν είχαν λόγους να πιστεύουν ότι όχι. Ήδη τās τελευταίας καταβολάς, απέναντι, τās είχε κάμνη μετά μεγάλου κόπου, έντοτε δε τ' οικονομικά τού Νικολέφ δέν είχαν ποσώς βελτιωθ'. Κατά π'αν πιθανότητα θά τ' ήτο άδύνατον να εξοφλήση τ' προς την Τράπεζαν χρέος του την ώρισμένη ήμέραν. Έάν εζήτει παράτασιν της προθεσμίας και αναένωσιν τού γραμματίου, θά τ' ήν ήρνούντο άμειλίκτως. Και δια τούτου δέν θά επάτασσαν τόν εκπρόθεσμον χρεώστην, αλλά τόν πολιτικόν αντίπαλον, ό όποιος άσφαλώς θά έτίθετο εκποδών.

Οι άδελφοί Γιοχάουζεν δέν έγνωρίζαν ότι και εν άλλο περίστατικόν, έντελώς άπρόοπτον, θά ηνύοι τ' σχέδιά των... ότι θά είχαν ανέλπιστα εις την διάθεσιν των τόν κεραινον τού ουρανού, δια τού όποιου τ'σόν επικαιρίως και θαυμάσιως θά επατάσσετο ό δημοφιλής των άντίπαλος!...

Έν τούτοις, συμφώνως προς την διαταγήν τού κυρίου του, ό Τράνκελ έσπευσεν—ίσως ή λέξις αυτή δέν εκφράζει τελείως τ' πράγμα, — έσπευσε να μεταβ' εις την Άστυνομίαν. Με σκυθρωπήν όψιν, με διστακτικόν βήμα, αλλά με ύφος ανθρώπου γνωρίζοντος καλά τ'ν προς την Διεύθυνσιν δρόμον, έπειδή

τόν είχε κάμνη πολλάκις, ό δυστυχής ύπηρέτης εξήλθεν από τ' κατάστημα της Τραπεζής' αφήκεν άριστέρ' του τόν πόργον με τ' κίτρινα τείχη, όπου έδρευε ό διοικητής τών Έπαρχιών διήλθε τās παράγκας της αγοράς, όπου παλεύεται ότι ειμπορεί κανείς να φαντασθ', από βαρυτίμων κομφοτεχνημάτων μέχρι μαγειρικών σκευδών έπειτα, επιθυμών «να κάμνη λίγη καρδιά», έπήρεν ένα φλυτζάνι τσάι ζεστόν, ανακατεμένον με βότκαν, όπως τ' πωλούν οι υπαίθριοι και πλανόδιοι τσάισήδες της Ρίγας' διέσχισε δρόμους, όπου κατάδικαι έλαφρίποινοι κηρήλαιον σύροντες χειραμάξια, υπό τās διαταγās ενός δεσμοφύλακος' και τέλος, με την ήσυχίαν του, έφθασεν εις την Άστυνομίαν.

Εκεί ό ύπηρέτης έγινε δεκτός υπό τών κλητήρων ως παλαιός γνώριμος. Χείρες έτάθησαν προς αυτόν, κ' εκείνος ανταπεκρίθη με εγκάρδια σφίξιματα.

—Ω, καλώς τόν Τράνκελ! έπεν εις τών ύπαστυνόμων. Άρκετόν καιρό έχουμε να σε ιδούμε, φιλαράκο, τούλάχιστον εξη μηνάς...

—Όχι δά! λιγώτερο! απεκριθη ό Τράνκελ.

—Και ποιός σε στέλνει;

—Ο κύριός μου, ό κ. Φράγκ Γιοχάουζεν.

—Καλά, καλά... Και θέλεις να ιδής τόν ταγματάρχη Βέρντερ;

—Αν είνε δυνατόν.

—Ό,τι έφθασε στο γραφεΐο του, Τράνκελ, και αν λάβης τόν κόπο να περάσης μέσα, θά σε δεχθ' με μεγάλη του ευχαρίστησι.

Ο Τράνκελ διηθύθη αξιοπρεπέστατα εις τ' γραφεΐον τού ταγματάρχου και εκτόπησε με διακρίσιν την θύραν.

—Εμπρός!

Ο Τράνκελ εισήλθεν. Ο ταγματάρχης εκάθητο πρό της τραπεζής του, φυλλομετρών δέσμην έγγραφων. Ήψωσε τ' βλέμματα προς τόν επισκέπτην και είπε:

—Α, σ' είσαι, Τράνκελ;

—Όλος κι' όλος, κύριε ταγματάρχα.

—Κ' έρχεσαι;

—Έκ μέρους τού κ. Γιοχάουζεν.

—Τίποτε σοβαρόν;...

—Όχι' τ' σαμοβάρι μόνον είχε την ιδιοτροπίαν να μη δουλεύη σήμερα τ' πρωί...

—Γιατί εξέχασες να τ' ανάψης, ε; ήρώτησε μειδιών, ό ταγματάρχης.

—Ίσως.

—Και πόσες;

—Ίδού.

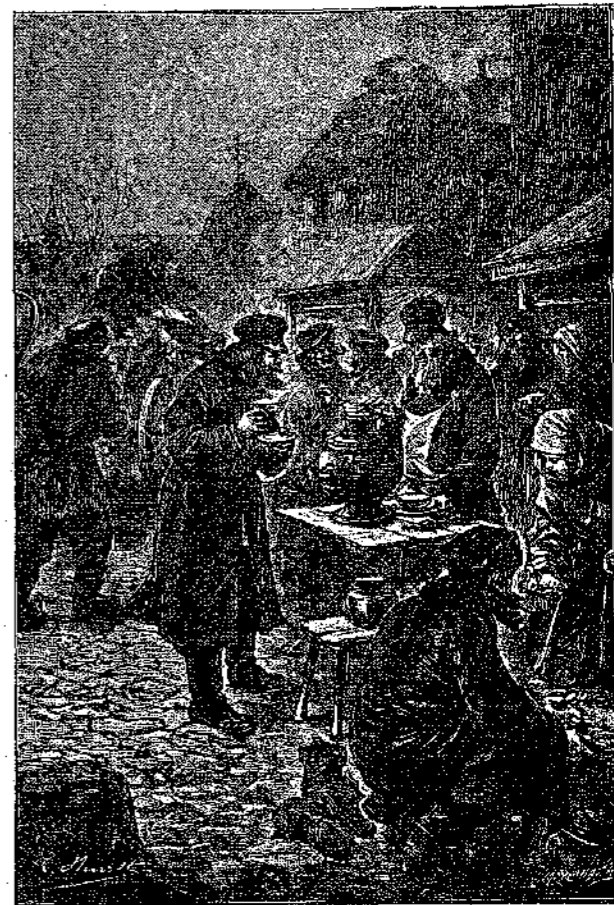
Και ό Τράνκελ έτεινε προς τόν ταγματάρχη Βέρντερ την σημείωσιν τού κυρίου του.

—Μικρά πράγματα, βλέπω...

—Δηλαδή; ήρώτησεν ό Τράνκελ.

—Είκοσιπέντε ξυλιές μοναχά.

Προφανώς ό Τράνκελ θά έπροτιμούσε



«Έπήρεν ένα φλυτζάνι τσάι...» (Σελ. 101, στ. β')

να εξοφλήση μόνον με χαμιά δωδεκάδα.

—Ας είνε, έπεν ό ταγματάρχης, θά διατάξω να σου τες μετρήσουν άμέσως.

Και έφώμαξεν ένα κλητήρα. Ο κλητήρ εισήλθε και έστάθη εις προσοχήν.

—Είκοσιπέντε ραβδίσιμους, διέταξεν ό ταγματάρχης, αλλά όχι πολύ δυνατούς... Φίλος, βλέπεις. Έ και να ήταν κανένας Σλαυός... Πήγαινε, Τράνκελ, γδύσου, και άμα τελειώσης, έλα έδώ να σου δώσω τ' λογαριασμό σου.

—Ευχαριστώ, κύριε ταγματάρχα.

Και, εξελθών εκ του γραφείου, ο Τράνκελ ηκολούθησε τον κλητήρα εις το δωμάτιον, όπου θα εξετελείτο η ποιή.

Εκεί, ησυχος ότι θα τον μετεχειρίζοντο ως φίλον, ο Τράνκελ έβγαλε την βλούζαν και το υποκάμισόν του, ώστε να μείνη ο κορμός του γυμνός, έπειτα έσκυψε προτεινων την ράχιν, ενώ ο κλητήρ, με την ράβδον εις το χέρι, ήτοιμάσθη να κτυπήσῃ...

Αλλά καθ' ην στιγμήν έπράκειτο να πείση ο πρώτος ραβδίσιμος, μέγας θόρυβος ηκούσθη έξωθεν του αστυνομικού καταστήματος.

Ανθρωπός τις, τρέγων και άσθμαίνων, μόλις έξφασεν έφώνησε:

— Τον ταγματάρχη Βέρντερ!... Τον ταγματάρχη Βέρντερ!

Η ράβδος, η ύψωθεΐσα άνωθεν της ράχους του Τράνκελ, έσταμάτησε, και ο κλητήρ ήνοιξε την θύραν του δικαίου δια να έβῃ τι συνέβαινε.

Ο Τράνκελ, όχι όλιγώτερον περίεργος, δέν ειχε να κάνει άλλο καλλίτερον, παρά να κυτάξῃ και αυτός.

Ακούσας τον θόρυβον, ο ταγματάρχης Βέρντερ εξήλθεν άμέσως από το γραφείον του και ήρώτησε:

— Τι συμβαίνει;

Ο άνθρωπος έπροχώρησε προς αυτόν, έφερε την χείρα εις το κασκέτον του και τῷ ένεχειρίσεν έν τηλεγράφημα, λέγων:

— Διεπράχθη έγκλημα...

— Πότε;

— Απόψε.

— Τι έγκλημα;

— Δολοφονία.

— Ποῦ;

— Εις τον δρόμον του Περνάου, εις το καπηλειον του Σπασμένου Στανρού.

— Και το όνομα;

— Ένας υπάλληλος, υπηρέτης μάλλον, της Τραπεζής Γιοχάουζεν.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ζ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΛΑΘΩΜΑΤΟΣ

[1ος Διάπλος 1906, φύλλ. 49, σελ. 890]

Έν πρώτοις έκφραζομαι τας θερμάτας μου εύχαριστίας προς όλους όσοι έξεσπάθωσαν κατά το έτος 1907 και δια της έγγραφης νέων συνδρομητών και αγοραστῶν μ' έβοήθησαν πραγματικῶς εις το ήμισυον έργον μου, συντελέσαντες εις την αύξησιν της κυκλοφορίας, η όπεία, καθώς γνωρίζετε, εινε η ζωή και η δύναμις κάθε περιοδικού. Τους βραβεύω κατωτέρω σύμφωνα με τους όρους του Διαγωνισμού, αλλά πρέπει να υπενθυμίσω ότι το καλλίτερον βραβειον εινε η συναίσθησις έκάστου ότι έπραξε το καθήκόν του.

Οι κατά το έτος 1907 έξεσπάθωσαντες, εινε, καθώς βλέπετε, όλγοι. Πολύ περισσότεροι εινε οι μέχρι τοδε έξεσπαθίσαντες δια το 1908—οι όποιοι θα λάβουν μέρος εις τον τρέχοντα Η' Διαγωνισμόν Ξεσπαθίσματος, —έλιπζω δε ότι θα εινε άσυνκρίτως περισσότεροι οι μάλλοντες να έξεσπαθίσουν, από το ώρα το Ξεσπάθωμα γίνεται προς τον σκοπόν της άμέσου και ταχέως βελτιώσεως του φύλλου.

Εις τον Ζ' Διαγωνισμόν, τοδ όποιου αποτελέσματα δημοσιεύονται σήμεραν, συμπαραλήφθησαν από κοινού όλοι όσοι ένέγραψαν συνδρομητάς εις την Διάπλουν δια το 1907, η έπώλησαν ως πρώτορας φύλλα δια το 1907, η έκαμαν και τα δύο. Εις τ' αποτελέσματα θεωρούνται όλοι ως να έπώλησαν φύλλα. Ο έγγραφός π. χ. ένα έντησιον συνδρομητήν εινε ως να έπώλησε 52 φύλλα, 5 έγγραφός ένα εξαμήνον εινε ως να έπώλησαν 26 φύλλα, δύο έντησιους ως να έπώλησε 104 φύλλα, και ούτω καθέξῃς.

Εκ των τριών άριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν πολλά των όνομάτων, ο πρώτος, τοδ όποιου προηγείται το Σ, δεικνύει πόσα φύλλα διετέθησαν δια τους έντησιους, εξαμήνους ή τρίμηνους συνδρομητάς τους, όποιους ένέγραψαν ο διαγωνιζόμενος, ο δεύτερος άριθμός, τοδ όποιου προηγείται το Α, σημαίνει πόσα φύλλα έπώλησαν ο ίδιος ως πρώκτωρ, ο δε τρίτος, ο όρθιος της θέσιν του εις τον Διαγωνισμόν, εινε το άθροισμα των δύο άλλων.

Έγνωσται ότι όλοι δέν έξεσπάθωσαν και κατά τους δύο τρόπους. Οι περισσότεροι έχουν ένα μόνον άριθμόν. Το δε πρό αυτού σιωχείον Σ ή Α δριζει τον τρόπον του έξεσπαθίσματος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Αγών», Μιτυλήνης, Σ 628 (Κορυφαίος των Ομάδων). Όθέλλα, Σ 516 (Κορυφαία των Μονάδων). Χρυσόβαλλος Πειραιώς, Σ 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σίβαρος, Σ. 491. — Σύλλογος «Όραία Χίος», Αλέξανδρείας, Σ 286+Α 109=395. — Σύλλογος «Ελληνική Νεότης» Πειραιώς, Σ 312. — Ζήτω ή Ελλάς, Σ 104+Α 158=262. — Ασπασία Τσιτσικλή, Σ 260. — Σύλλογος «Νίκη», Αθήνων, Σ 183+Α 70=252. — Κορυθαλάς του Αίμου, Σ 208. — Ασβακίων Ανθός, Σ 208. — Αργείος Έρμης, Σ 208. — Φιλελεύθερος, Σ 78+Α 117=195. — Σύλλογος «Δράσις», Αθήνων, Σ 180+Α 51=231. — Κνωσολέων Λάβαρον, Σ 52+Α 114=166. — Πέδιον της Μάχης, Σ 156. — Γεώργιος Ι. Οικονομίδης, Α 141. — Νεκροφόρος Έλλην, Σ 130. — Ανδρέας Κ. Αράκης, Σ 104. — Αρης, Σ 104. — Αγλαΐα Γεωργιάδου, Σ 104. — Γλυκεία Ελλάς, Σ 104. — Ηρωική

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εις τ' Αποτελέσματα του 101ου Διαγωνισμού Άνάσων, εις τους έκτους Διαγωνισμούς του Γ' Βραβείου της Ανωτέρας Τάξεως, κατά λάθος έτυπώθη Ύπερήφανο Έλληνοπούλο, αντί Ύπερήφανος Έλληνης.

Έλλειψις τόπου και σήμερον, η, όπως το ειπε μιαν φοράν ο ψυχογιός μου Άνασίας, ούτοπία. Μην περιμένετε λοιπόν έκτενη άλληλογραφίαν. Απ' όλλα και... καλά. Ήραγδόε του Δάσους, εντέθεσα τας μεταφράσεις των ποιημάτων του μου έστειλες και μου άρσαν πολύ. Η έιλικρινεστάτη μου γνώμη εινε ότι έχεις ταλάν εις αυτό το είδος και ότι δέν σου λείπει παρά η έβάσκησις.

Εύχαριστώ πολύ δια το ξεσπάθωμα, Αύροφίλτου Ηώς. Η έπιστολή σου μου έπροξένησε μεγάλην χαράν, διότι είδα πόσον με αγαπάτε όλοι εις το σπίτι. Και ο κ. Φαίδων έκολακείθη πολύ με όσα γράφεις.

Ύρασοπία, ειμπορεί και η αδελφή σου να λάβη ψευδώνυμον, — δέν το λέγει ο Κανονισμός; Αλλά πρέπει να το γράψετε πάντοτε πλησίον εις την υπογραφήν σας, εις τας έπιστολάς σας και εις ό,τι άλλο μου στείλετε.

Νομίζω, Τίκνον της Έρμούου, ότι πολύ εύκολώτερα θα το έπιτύχωμεν δια του ξεσπαθίσματος. Η συνδρομή δέν έπιδέχεται πλέον καμμίαν αβδήρην, ενώ ο αριθμός των συνδρομητών, ούτως η άλλως, ειμπορεί ναύξηθη.

Από την έπιστολήν της Μονώσως: «Ευέρεται, φιλάτη μου, ότι η έρετεινή σου ύλη εινε έξοχος! Μόνον η φτώχεια μένει, αλλά και αυτήν θα την διώξωμεν, διότι όλοι θα έργασθώμεν δια να γίνης πλουσία και καλλιτεχνική. Και δέν εινε άνάγκη να το θεωρήσης ως χάριν, διότι η Διάπλους εις ήμεις άνήκει, και έσομένως δέν θα έργασθώμεν δι' άλλον ειμή δια τον εαυτόν μας».

Όστε λοιπόν, Μελαγχολική Όνειροπόλος, δέν είσαι πλέον ούτε μελαγχολική ούτε όνειροπόλος, αφού μεταβλήθη ο χαρακτήρ σου;... Έστειλα εκ νέου.

Ελεύθερος Έλλην, η έπιστολή σου με κατεγαθέυσε, διότι μου έδειξεν όλον τον ένθουσιασμόν υπό του όποιου κατέχασαι. Εις τον φίλον μας έστειλα εκ νέου τα δύο φύλλα.

Η φιλάτη μας Γλυκεία Ελλάς, εκ Καΐρον, μου αναγγέλλει τους άρραβιδούς της μετά το x. Νικολάου Καζήν, άρχικέκτονος. Τας έχκαρδίους μου εύχάς. Τι χαροποιά είδησει Βεβαίως, Ποιμενίς Μυρτώ, σχετικῶς με τα έξοδα που έχω και με τους κόπους που κάμω, και με την ύφέλειαν που δίδω, η συνδρομή εινε έλαχίστη. Όπως παρατηρείς και σύ, υπάρχουν άλλα περιοδικά, που δέν αξίζουν τίποτε, και ζητούν 15 και 20 φράγκα τον χρόνον από τους συνδρομητάς των. Ναί: αλλά μη λησμονής ότι έγώ απευθύνομαι προς παιδιά και έφήβους, και ότι η νεολαία δέν έχει ίδια της χρήματα, και ότι οι γονεΐς με δυσκολίαν πληρώνουν δια να παίρνουν τα παιδιά των και περιοδικόν...

Όραίας έπιστολάς μου έγραψαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξῃς: Ένδοξοσύνης Έλλην, Πλοιαρχος Νέμος, Μελαγχολική Έλληνοπούλα, Μαγεμένο Κέμα, Αντάρις του Σπιτιού, Μουρηγιτης Απόλλων, Χιακός Ούρανος, Αβαθλάδι της Σπασίλας, Αδάμαντος Ελλάς, Αποκρηάτινη Μουσούνα, Πικριδιαιτική Μέλιση, Σέβητος, Διακριθείσα Αρσενική, Χιακός Λιμήν, Ναυαρχος της Σαλαμίνας.

Το δε ξεσπάθωμα; Προσδεθεί, προσδεθεί, προσδεθεί!

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται η άναγνωσται άν δέν συνοδεύεται από τοδ δικαίωματος (σελ. 1.) Τα έγκρινόμενα η άναγνωσται ισχύουν μέχρι της 80 Νοεμβρίου 1908. Όσα συνοδεύονται από α, άνηκουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μυρηγιτών, α. (Θ. Π.) Φοινίς της Έρμούου, α. (Σ. Α.) Βασιλίσα της Βαράδας, α. (Μ. Π.) Ίέρεια της Πατόδος, α. (+++) Έλληνοπούλα ο Αλεξανδρείας, α. (X) Σταΐσις, α. (Α. Χ.) Θαράλλα Μακαδονίς, α. (Α. Η.) Καθρησάτις της Μαμμάς, α. (Α. Δ. Χ.) Ίσπότης των Αποκρηών, α. (Π. Ρ.) Ροδοδάκτυλος Ηώς, α. (Α. Σ.) Αραπάκος, α. (Ε. Κ.) Όνειροδόης Έντυχία, α. (Μ. Μ.) Ρωμαγική Καρδία, α. (Μ. Β.) Στενάζουσα Μακαδονία, α. (Χ. Π.) Ποιήτης του Ακείρον, α. (Ι. Ε. Ι.) Πόρρος, α. (Α. Α.) Καλλιαντζαρέου, α. (Ο. Ρ. και Α. Α. των κοινών δια δύο η πλείονα πρόσωπα ψευδώνυμων η έχκρησις θα μου έδιδε μεγάλο κόπον και θα μου έφερεν άναστάσιον δι' αυτό ο Κανονισμός τίποτε δέν λέγει περί κοινών ψευδώνυμων, άρα τοιαύτα δέν έγκρίνονται: ειμπορείτε να έχετε κοινόν το ψευδώνυμον, αλλά έγώ την μιαν μόνον θανατωρίζω κάτωχον, έκείνην δηλ. προς την όποιαν και θα στέλλωνται τα εις το ψευδώνυμον τοῦτο άνήκοντα, και αυτής μόνον το όνομα πρέπει να φέρουν αί προς με έπιστολάι σας) Αιμοσπόζουσα Καρδία, α. (Μ. Π.) Πέτρα του Όμηρον, α. (Δ. Β. Γ.) Κέμα του Δουβάσιου, α. (Α. Κ. Σ.).

Ανανεώσασι ψευδώνυμων: Λίμων, α. Ποιμενίς Μυρτώ, α. Σέβητος, α. Κορυθαλάς του Αίμου, α. Έλληνοπούλας α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια το έτος τοῦτο, προς τους έχοντες ψευδώνυμον επίσης ισχύον δια το έτος τοῦτο. Προτάσεις με όνόματα, η με ψευδώνυμα κατηρημένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η άνταλλάξουν: το Χιόνι του Ταυγέτου με την Μελαγχολικήν Αφροδίτην — η Έλληνική Λόφα με την Γλυκείαν Ελλάδα, Υομάκι και Κνωσολέων Λάβαρον — η Σονάτα Μπετόβεν με τον Ριγολέττον, Κνωσολέων Σημάλαν και Γλυκοζάραμα — το Υπέρ Πατριδος με την Κάμαρον, Βαγγελάκι και Πατριωτικῶσαν Ύμνοδοσποιναν — ο Μέγας Ήρακλής με το Δαρρυστοφανομένο Άρμα και Δόκιμον Καλλιτέχνην — ο Έθνομός Έρωτισμός με την Μαγαμήνη Φύον και Διάκοντα Αστέρην — η Κυρία δέν με Μέλι με την Αθήνη — το Γλυκοζάραμα με την Σανθήν Μουσμή, Μελαγχολικό Έλληνοπούλο και Κόκκινην Γραβάταν — το Μαγεμένο Ακρογιάλι με τον Μαγαρομένο Βασιληάν και Κόρησαν της Φουλλανδίας — η Έλαιοφορός Έλληνοπούλα με τον Ουαρμαστήν της Αγραϊόητος, Ρευβάζουσαν Σεληνολάτριδα και Μελαγχολικήν Έρμυίδα — η Πατριωτικῶσαν Ύμνοδοσποιναν με την Μαγαρίταν της Ακροπόλεως, Καύσωνα της Αθύπτου και Είρωσιαν της Είρωσινης — η Μυριέλλα με την Τουργάναν και Μαγαρομένο Βασιληάν — ο Κέβητος με την Μελαγχολικήν Σεληνολάτριδα και Αυστηρήν Υπαρξίν — ο Αργείος Έρμης με την Ναπολέοντα Βοναπάρτην, Ανδοσολέων Χίον και Γαλιανή Έλληνοπούλαν — το Μελαχολικό Έλληνοπούλο με την Έρυσθάν Γαλέραν, Βαράνον Σκαρλίαν και Χιόνι του Ταυγέτου.

Η Διάπλους άναπέφεται του φίλου της: Νικηφόρος Δάφνην (η άπόδειξις σου δι' άριθ. 1824 ιστάθη εις Αλεξάνδρειαν.)

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ.

Τελοςπάντων έφεραν το πόδι και η έγχειρισίς έπέτυχε εις την έντέλειαν. Ο γιατρός—πολύ καλός γιατρός, ο καιμένος,—ειπε ότι η κυρία Αύγουλα ούτε καν δέν θα έκούτσαινε, η δε μητέρα της κυρίας Λιλίας, όταν η Λιλία της έδειξε το καινούργιο πόδι της κόρης της, ειπε ότι εινε πολύ ωραιότερο από το παλιό, κ' έσυμφώνησε με την γνώμη του γιατροῦ.

Έσυμβούλευσε όμως την Λιλίαν να ξαναβάλη την Αύγουλαν εις το κρεββατάκι της και να την άφιση μιά-δυό ήμέρες άκόμη, έως να γίνη τέλεια καλά. Εις αυτές τας περιστάσεις, της ειπε, χρειάζεται άνάπαυσις. Το πόδι θέλει κρεββάτι, λέγει και η παροικία...



Η Λιλία άκουσε τας καλās αυτάς συμβουλās, και αφού έξανακολληθήκαν και έξερεσώθησαν καλά όλα τα μέλη της Αύγουλας, την έξανάβαλε στο κρεββατάκι της και την άφισε δυό ήμέρες. Εις αυτό το διάστημα της έδινε τα καλλίτερα πράγματα να παίζῃ, και της διηγείτο τα ωραιότερα παραμύθια.

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

"Ευδοξον" Ὑδραν (θερμὰς εὐχαριστίας· σήμερον ἐγράψον τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης.) **Κίτρινο Φύλλο** (λυκοῦμαι πολὺ δι' αὐτὰ ποδ' μου γράφεις, ἀλλὰ... τί νὰ γίνῃ ἴσ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσο καλὰς διαθέσεις.) **Μαυρομήνη Γαζιαν** (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ δεύτερον ἔσπαθμα.) **Φοῖβον** (ἐπίσης.) **"Απομιν τοῦ Βοσπόρου** (ἔσται.) **Ποιμενίδα τῆς Ἰδης** (ἔσται.) εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἑκατὸ γράφεις.) **Γέρω-Καπετάνιον** (ἔσται.) ἐκ νέου (ὄσον· νὰ αἶς ζήσουν οἱ διδάμοι βαπτιστικοί.) **Ἰερειαν τῆς Πατρίδος** (διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου) **Δωσυχῆ Ὑπαρξιν** (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ καὶ τόμον ἔσται.) θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰς ἐνεργείας· ποία εἶνε ἡ παλαιὰ μου συνδρομήτρια ἢ προσέβασα τὸ ὑπερόγραφο;) **Ἐθνικὸν Ὑμνον** (ῥαλα ἢ ἐπιστολὴ σου μετὰ τὰ περιεργα αὐτὰ προσωμερικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα.) **Γλυκεῖαν Ἐλπίδα** (ἀφύπνως κατὶ θὰ κατορθώσῃς, ἀφοῦ ἐνεργῆς μετὰ δὴν σου τὴν καρδίαν.) **Ἰδανικότητα** (εὐχαριστῶ θερμῶς ἀφοῦ τὸ θέλησ, θὰ τὸ κατορθώσῃς.) **Κυριαζήσαν Κωνσταντῶν, Θανμάστριαν τοῦ Βεροῦδάκη, Μέγαν Ἀλέξανδρον** (περιττὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς, διότι ἡ ἀγγελία του ἀπευθύνεται πρὸς ὀρισμένον πρόσωπον.) **Κυριαζήσαν Νηοί** (δὲν ἔφθασαν ἀργά.) **Προποντιάδα Ἀδραν** (περιμένω.) **Βασιλίσαν τῶν Κυμάτων** (νὰ ἰδῶ λοιπὸν εἰς τὸ ἔξης.) **Διοντόκαρδον Λαγῶν, Θεοδόσιον τὸν Μέγαν, Κίρκην, Ποιητὴν τοῦ Ἀπείρου** (ἐλθθήσαν· εὐχαριστῶ πολὺ.) **ὑπερῆφανο Ἑλληνοπούλο**, (βλέπεις διτι ἦτο παρῶραμα.) **Ρυολέττον**, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ“

Βιβλία ταρπὰ, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπάλασος τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποη-ματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ διάλογοι (Κουρτίδων) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Σουλοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδαι) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι, φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πνευσπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 -1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 -1907)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ἕν ἕκαστος τιμᾶται: "Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ἕν ἕκαστος τιμᾶται: "Ἄδετος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 2: τοῦ 1906 καὶ 1907, ἕκαστος ἄδετ. φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρις τῶν λέσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Ἰαριῶ φρ. 20 φύλλο καὶ τιμᾶται φρ. 1,1

Αἱ λύσεις δεκταὶ: 25 Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 4 Μαρτίου, ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Μαρτίου, ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 29 Μαρτίου.

- 121. Λεξιγράφος**
Τὰ δύο μου πρώτα, γράμματα
Τοῦ Ἀδάμ κρη τ' ἄλλο,
Καὶ τ' ὄλον πόλις ἄλλοτε
Μ' ἕνα ναὸ μεγάλο.
- 122. Στοιχειογράφος**
Μὲ δὲν μοῦ λέτε τί εἶνε τοῦτο πάλι;
Ἐκοφα νέου ζῶου τὸν λαμῶ
Καὶ — φυσικὰ — μαζὶ καὶ τὸ κεφάλι...
Ἄλλ' ἢ φωνὴ ποῦ εἶχε βγάλῃ, ἢ δυνατὴς —
Περὶεργὸ! — τὰν σπάραις 'εἰς τὸ χῶμα,
Ἐγέννησαν εὐδὲς φωνὴς μελωδικῆς
Θαρρεῖς, ἀπὸ ἀνθρώπου πλέον στόμα ..
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγλῆς
- 123. Ἀναγραμματισμός**
Πέτραν—ὅποιαν πέτραν—παίρω
Καὶ τὴν ἀναγραμματίζω,
Καὶ εἰς θάλασσαν ἀπέσω
Νεῖ, τὴν μετασχηματίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβολοῦ
- 124. Γωνία**
+ * * * * * = Ἀρχαία-πόλις διάσημος.
* + * * * * = Μικρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * + * * * = Φυτὸν πάγκοινον.
* * * + * * * = Ὑδρω ἀρωματικόν.
* * + * * * = Φυτὸν δηλητηριώδες.
* + * * * * = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
+ * * * * * = Δὲν εἶνε φεῦδος.
- Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν χῶραν τῆς Ἐδρώπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ἄνοητο Κορτεῖ.
- 125. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον**
1. — Πένθιμος πομπή.
2. — Ἀγένημα.
3. — Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαῖδος τῆς Νίσης

- 126. Φωνηεντογράφος**
Τῇ παρεβολῇ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, διακεθῆσαι φορές ἐπαναλαμβανόμενον, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ ἀλλάγηθῇ, νὰ σχηματισθῶν ἐπὶ λέξεις, διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ὁποῖων νάποισθηται πόλις τῆς Τουρκίας: *ροσβκι, γοφ, κχβος, οφ, μδβ, κχλ, οκνν.*
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρομίου τῆς Εἰρήνης
- 127. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.**
Αἱ μεσοαἶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτιλοῦν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος:
1. Ἐνδομα χειμερινόν. 2. Ἀρχαῖος στρατηγός, φιλόσοφος ἢ ἀστρονόμος. 3. Ρῆμα κοινόν. 5. Ἐπίθετον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παιδατοῦ τῆς Ἀθῆνης
- 128. Φωνηεντολόγιον.**
ψς-γν-σμετς-κλρμς
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδόδωνης
- 129. Γρίφος.**
- | | | | | | |
|-------|---|-----|-----|-----|---|
| t | t | t | t | t | t |
| ILH/O | p | vaξ | καὶ | θαξ | t |
| t | t | t | t | t | t |
- Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλιοῦδας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 2.

17. Μυσία (μῦς, κ.)—18. Ποῦρα (ἢ μουρα) οὐρά.—19. Κόδρος-κέρδος.

20. ΠΥΡ τοῦ Δ: δόλιος, ἴδιον, γΔΩΡ δάος, ἀδή. Τὰ ἀντι-ΡΩΜΟΣ δετα: Ἑλληνικῆς, Ἐ-ΡΟΚΑ γον, Ἄγρος (ἢ Ἄδων-ΣΑΣ δρον) Σιγή=ἘΣΑΣ.—

22. Τυφλὸς τὰ τ' εἶτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὀμματ' εἰ.—23. Μὴ ἐπαίρον ἐπὶ γένοι. (Μὴ ἐπ' ἐρ ὁδ ἐπὶ γ' ἐν η.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Καὶ Παράξενε! Ντοῦατες μὲ φωνί...
Τὶ σταφύλια!!! Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν θαυχάσει... Ἐσωτερικῶν... κάποτε συννεριζέει...—**Ἀθάνατος Ἑλλὰς. (H, 139)**

Συγχαίρομεν **Ναυκρατοῦσαν** διὰ τὸ βραβεῖον τῶν λέσεων.—**Ἄγγελος Ἀγαπῆς, Ἄλυτον Αἰνίγμα, Σοῦατα Μπετόβαν. (H, 140)**

Ερωτῶμεν **Μαργεῖον Ἀγκογιλί**, τὸ ὁποῖον καὶ συγχαίρομεν ἐγκαρδίας ἐπὶ βραβεύσει, δύναται νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ; Πᾶς βουλόμενος μεθ' ἡμῶν ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν εἰς προσέξῃ ἀρχικά, καθ' ὅτι εἰμὲθα βῶο καὶ θὰ ἀνατρέψωμεν σῆμαπ. Κορμα εἰσένα κατ'ἐμὴν!!! **Φλογερά Ἀκτὶς τοῦ Σουλοῦ, ἔξερεις γιατί!!! Διακρηθεῖσά μου, κομῆτης ἔγινες καὶ δὲν ἐφάνης;—Καλλιματσαῖος. (H, 141)**

Καλῶς μᾶς ἤλθες, ἀγαπημένη μας **Μιμῶσα.—Ἰουλιέττα, Μαρία. (H, 142)**

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ!! Δέχομαι γραμματόσημα Τουρκίας, Ἑλλάδος κτλ. δίδων τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου γραμματόσημα.—**D.Malelis, Aivaly (Asie Mineure). (H, 143)**

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον με δασποινίδας, ἢ διεσθύσεις μου εἶνε:—**Φραγκίσκη Ν. Βούλαρη, Ἄνδρον. (H, 144)**